

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:- ଶାନ୍ତ ରହିବାର ସ୍ଵାଭାବ ବହୁତ ଭଲ, ଶାନ୍ତ ସ୍ଵାଭାବଧାରୀ ବହୁତ ମିଠା ହୋଇଥା’ନ୍ତି, ଫାଲ୍‌ତୁ କଥା କହିବା ଅପେକ୍ଷା ବରଂ ନ କହିବା ଭଲ”

ପ୍ରଶ୍ନ:- କେଉଁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସମସ୍ତେ ଶ୍ରଦ୍ଧା କରିଥା’ନ୍ତି? ନିଜକୁ ସୁରକ୍ଷିତ ରଖିବାର ସାଧନ କ’ଣ?

ଉତ୍ତର:- ଯିଏ ସମସ୍ତଙ୍କର ବହୁତ ଆଗ୍ରହର ସହ, ସ୍ନେହରେ ସେବା କରିଥା’ନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ସମସ୍ତେ ସ୍ନେହ କରିଥା’ନ୍ତି । ତୁମକୁ କେବେହେଲେ ବି ସେବାର ଅହଂକାର ଆସିବା ଅନୁଚିତ । ବାବାଜୀଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ତୁମକୁ ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନର କସ୍ତୁରୀ ମିଳିଛି, ତାହା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦେବା ଉଚିତ, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଶିବବାବାଜୀଙ୍କର ସ୍ଥାବ ଦେବାକୁ ହେବ । ଏହି ସ୍ଥାବର ଯାତ୍ରା ଦ୍ଵାରା ହିଁ ତୁମେ ବହୁତ ବହୁତ ସୁରକ୍ଷିତ ରହିବ । ଯେତେ ସ୍ଥାବରେ ରହିବ, ସେତେ ଖୁସୀ ବି ରହିବ ଏବଂ ମ୍ୟାନରସ ଅର୍ଥାତ୍ ବ୍ୟବହାର ସୁଧୁରିଯିବ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ରୁହାନ୍ତ ବାବା ବସି ରୁହାନ୍ତ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ବୁଝାଇ ବୁଝାଇ କେତେ ବୁଦ୍ଧିମାନ୍ କରି ଦେଉଛନ୍ତି । ପାଠପଢ଼ା ମଧ୍ୟ ସହଜ ଅଟେ ନା । ତାହା ହେଲା ସ୍ଵଳ୍ପ ପାଠପଢ଼ା ଓ ଏହା ହେଉଛି ସୁକ୍ଷ୍ମ ପାଠପଢ଼ା । ତୁମେ ସନ୍ତାନମାନେ ଜାଣିଛ ଏହି ପାଠ ବାବାଜୀଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କେହି ପଢ଼ାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବା ଆସି ହିଁ ଛନ୍ତି ପବିତ୍ର କରିବାକୁ ଏବଂ ପଢ଼ାଇବାକୁ । ଲକ୍ଷ୍ମଣ-ଉଦ୍‌ଦେଶ୍ୟ ସମ୍ମୁଖରେ ଦଣ୍ଡାସ୍ଥମାନ, ତେଣୁ ଏପରି ପିତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ଖୁସିରେ ଲୋମ ଟାଟୁକୁରୀ ଉଠିବା ଦରକାର । ପିଲାମାନେ ଏ କଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଆମକୁ ଦିନ ପ୍ରତିଦିନ ଶାନ୍ତିରେ ରହିବାର ଅଛି । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଶାନ୍ତି ତ ବହୁତ ପସନ୍ଦ ଅଟେ । ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଲୋକମାନେ ଅଧିକ କଥା କୁହନ୍ତି ନାହିଁ କି ଦୋରରେ କଥାବାରତ୍ତା କରନ୍ତି ନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ବହୁତ-ବହୁତ ବଡ଼ ଲୋକ ହେଉଛ, ବାସ୍ତବରେ ଲୋକ କୁହାଯିବ ନାହିଁ, ତୁମେମାନେ ତ ଦେବତା ହେଉଛ । ଦେବତାମାନେ ବହୁତ କମ୍ କଥା କହିଥା’ନ୍ତି । ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ଯଦି ଦେବତା ହେବାର ଅଛି, ତେବେ ବାଣୀ ପରିବର୍ତ୍ତେ ବୁଦ୍ଧି ରହିବାର ଅଭ୍ୟାସ କର । ଯେଉଁମାନେ ଶାନ୍ତିରେ ରହିଥା’ନ୍ତି ତାଙ୍କ ପାଇଁ ବିଚାର କରାଯାଏ ଯେ ସେମାନଙ୍କର ନିଜ ଉପରେ ଆଚେନ୍‌ସନ୍ ବା ଧ୍ୟାନ ଅଛି, ତୁମକୁ ଯେହେତୁ ଶାନ୍ତିଧ୍ୟାନ ଯିବାର ଅଛି, ତେଣୁ ବହୁତ ଧିରେ କହିବା ଉଚିତ । ଧୀରେ ଧୀରେ କଥା କହି-କହି ଶାନ୍ତିଧ୍ୟାନକୁ ଚାଲିଯିବାର ଅଛି । ଯେତେ ତୁମେ ଶାନ୍ତିରେ ରହିବ, ସେତେ ଶାନ୍ତିର ଶକ୍ତି ପ୍ରବାହିତ କରିପାରିବ । ତୁମକୁ ବହୁତ ଶାନ୍ତିରେ ରହିବା ଉଚିତ । ବଡ଼ ପାଟିରେ କଥାବାରତ୍ତା କଲେ ଭଲ ଲାଗେ ନାହିଁ । କ୍ରୋଧ କରିବା ମଧ୍ୟ ଭଲ ନୁହେଁ । ପିଲାମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ବି ବିକାର ରହିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ଯାଷ୍ଟି କରିବା ଦରକାର - ମୁଁ କାହା ସହ ଲଢ଼େଇ ଝଗଡ଼ା କରୁନାହିଁ ତ! ବାବା ତ ବୁଝାଇଛନ୍ତି ଖରାପ କଥା ଶୁଣ ନାହିଁ, ଖରାପ କଥା କୁହ ନାହିଁ ଯେଉଁ କଥା ତୁମକୁ ପସନ୍ଦ ନୁହେଁ, ସେହି ଖରାପ କଥାରୁ ତୁମକୁ ଦୂରେଇ ରହିବା ଉଚିତ, ତେବେ ଯାଇ ଦୁର୍ଦ୍ଦେଶର ମୁଖ ବନ୍ଦ ରହିବ । ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥାରେ ଦୈବୀଗୁଣକୁ ଧାରଣ କରିବା ଉଚିତ । କେହି ଦୋରରେ କଥାବାରତ୍ତା କଲେ ତାଙ୍କୁ କୁହ ଶାନ୍ତି, ଏତେ ଦୋରରେ କଥା ହୁଅ ନାହିଁ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ଶାନ୍ତି ସ୍ଥାପନା କରୁଛୁ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଶାନ୍ତି ରହିଥାଏ ନା । ମୂଳବତନରେ ତ ଶାନ୍ତି ନିଶ୍ଚିତ ରହିଛି । ଶରୀର ତ ନ ଥାଏ ତେବେ କହିବେ କିପରି । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଶ୍ରୀମତ ଦେଉଛନ୍ତି, ବୁଝାଉଛନ୍ତି ମିଠା ସନ୍ତାନମାନେ ଏବେ ତୁମକୁ ନିଜ ଘରକୁ ଯିବାର ଅଛି, ତେଣୁ ବାଣୀରୁ ମୁଣ୍ଡକୁ ଆସ ପୁଣି ସାଇଲେନ୍ସ ଅଥବା ନୀରବ ହୋଇଯାଅ । ଯିଏ ବି ଦେଖା ହେଉଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ଏହି ବାରତ୍ତା ଦିଅ । ତୁମେମାନେ ଯେତେ ନୀରବ ରହିବ ସେତେ ବୁଝିବେ ଯେ, ଏମାନେ କେଉଁ ଧୁନ୍ରେ ଅଛନ୍ତି । ଶାନ୍ତ ରହିବାର ସ୍ଵାଭାବ ବହୁତ ଭଲ । ଶାନ୍ତ ସ୍ଵାଭାବଯୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବହୁତ ମିଠା ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ନେହୀ ଲାଗିଥା’ନ୍ତି । ଫାଲ୍‌ତୁ କଥା କହିବା ଅପେକ୍ଷା ନ କହିବା ଭଲ ।

ତୁମେ ସଚ୍ଚା-ସଚ୍ଚା ପୈଶମ୍ବର ଅର୍ଥାତ୍ ବାରତ୍ତାବହ ଅଟ । ତୁମମାନଙ୍କର ସମସ୍ତଙ୍କ ଉପରେ ମେହର ଅର୍ଥାତ୍ କୃପା ରହିବା ଉଚିତ । କୃପା କରୁଥିବା ସନ୍ତାନମାନେ ବହୁତ ଶାନ୍ତିରେ ବାବାଜୀଙ୍କ ସ୍ଥାବରେ ରହିବେ । କେବଳ ବାରତ୍ତା

ଦେବାର ଅଛି ଯେ ଅବିନାଶୀ ବାବାଟଙ୍କୁ ସ୍ଥାପନ କରି ତେବେ ଅବିନାଶୀ ସୁଖ ଶାନ୍ତି ମିଳିବ । ଲୌକିକ ପିତାଙ୍କ ପାଖରେ ବହୁତ ଧନ ଅଛି ତେବେ ସନ୍ତାନକୁ ବହୁତ ବରଷା ମିଳିବ ନା । ବେହଦ ବାବାଟଙ୍କ ପାଖରେ ତ ବିଶ୍ୱର ବାଦଶାହି ରହିଛି, ଯାହା କି ପ୍ରତି ୫୦୦୦ ବର୍ଷ ପରେ ତୁମକୁ ସେହି ବାଦଶାହି ମିଳୁଛି ।

ତୁମ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ସମସ୍ତଙ୍କର ବହୁତ ଆଗ୍ରହର ସହ ସେବା କରିବାର ଅଛି । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ସେବା ଯୋଗ୍ୟ ହେବା ଉଚିତ୍ । ଯିଏ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସେବା ବହୁତ ସନ୍ଦେହର ସହିତ କରନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ସମସ୍ତେ ସନ୍ଦେହ କରିଥାନ୍ତି । କେବେହେଲେ ବି ସେବାର ଅହଂକାର ଆସିବା ଅନୁଚିତ୍ । ବାବାଟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ତୁମକୁ ଜ୍ଞାନର ଯେଉଁ କସ୍ତୁରୀ ମିଳିଛି, ତାହାକୁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦେବା ଉଚିତ୍ । ପରସ୍ପରକୁ ମନେ ପକାଇଦିଅ ଯେ ଶିବବାବା ମନେ ଅଛନ୍ତି ତ? ଏଥିରେ ଖୁସୀ ବି ମିଳିଥାଏ । ଯିଏ ମନେପକାଇ ଦେଉଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ଧନ୍ୟବାଦ ଦେବା ଦରକାର । ସ୍ଥାପନ ଯାତ୍ରାରେ ତୁମେ ସନ୍ତାନମାନେ ବହୁତ ବହୁତ ସ୍ମରକ୍ଷିତ ରହିବ । ଯେତେ ଯେତେ ସ୍ଥାନରେ ରହିବ, ସେତେ ଖୁସି ରହିବ ଏବଂ ବ୍ୟସ୍ତହାର ମଧୁସ୍ତ ସୁଧୁରି ଚାଲିବ । ତୁମକୁ ନିଜର କ୍ଷ୍ମାରେକ୍ତର ଅର୍ଥାତ୍ ଚରିତ୍ର ନିର୍ଗତି ସୁଧାରିବା ଉଚିତ୍ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ନିଜର ମନକୁ ପଚାରନ୍ତୁ ଆମର ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ବହୁତ ବହୁତ ମିତ୍ର ତ? କେବେହେଲେ କାହାକୁ ନାରାଜ କରିଦେଉନାହିଁ ତ । ଏପରି ବାତାବରଣ କେବେହେଲେ ନ ହେଉ ଯେ କେହି ନାରାଜ ହୋଇଯାଉ । ଏପରି ଚେଷ୍ଟା କରିବାର ଅଛି କାରଣ ତୁମେ ସନ୍ତାନମାନେ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ସେବାରେ ଅଛ । ତୁମକୁ ଏହି ସାରା ମାଣ୍ଡ଼ିଆ ଅର୍ଥାତ୍ ବିଶ୍ୱକୁ ଆଲୋକିତ କରିବାର ଅଛି । ତୁମେ ଧରିତ୍ରୀର ଚୈତନ୍ୟ ତାରକା ଅଟ । କୁହାଯାଏ ମଧୁସ୍ତ ନକ୍ଷତ୍ରର ଦେବତା ଆକାଶର ତାରକା ତ ଦେବତା ନୁହନ୍ତି ନା, ତୁମେ ତ ତା'ଠାରୁ ମହାନ ବଳବାନ୍ ଅଟ କାହିଁକି ନା ତୁମେ ସାରା ବିଶ୍ୱକୁ ଆଲୋକିତ କରୁଛ, ତୁମେ ହିଁ ଦେବତା ହେବାକୁ ଯାଉଛ । ଯେପରି ଉପରେ ତାରକାମାନଙ୍କର ରିମ୍ପିଙ୍ଗ୍ ହେଉଛି । କେହି ତାରକା ବହୁତ ତେଜସ୍ବୀନ୍ ତ? କେହି କମ୍ ତେଜସ୍ବୀନ୍ । କେହି କେହି ତ ଚନ୍ଦ୍ରମାଟଙ୍କର ନିକଟରେ ଥାନ୍ତି । ତୁମେ ସନ୍ତାନମାନେ ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପବିତ୍ର ହୋଇ ଚମକୁଛ ।

ଏବେ ତୁମ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନର ଲଟେରୀ ମିଳୁଛି, ତେଣୁ କେତେ ଖୁସିରେ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଅନ୍ତରରେ ଖୁସିରେ ଉତ୍ସାହିତ ହେଉଥାଅ । ତୁମର ଏହି ଜନ୍ମ ହୀରାତୁଲ୍ୟ ବୋଲି ଗାୟନ କରାଯାଇଛି । ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହିଁ ଜ୍ଞାନୀ ହୋଇଛ, ତେଣୁ ତୁମକୁ ଜ୍ଞାନର ଖୁସି ରହୁଛି । ଏହି ଦେବତାମାନଙ୍କଠାରୁ ମଧୁସ୍ତ ତୁମେ ଶରେଷ୍ଠ ଅଟ, ତେଣୁ ତୁମର ଚେହେରା ଖୁସିରେ ସରବଦା ପ୍ରସ୍ତୁତି ହୋଇ ରହୁ । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଆଶୀର୍ବାଦ ଦେଉଛନ୍ତି ମିଠେ ବରତେ ସଦା ଶାନ୍ତ ଭବ! ଚିରଞ୍ଜିବୀ ଭବ! ଅର୍ଥାତ୍ ବହୁତ ଜନ୍ମ ବଞ୍ଚି ରହୁ । ବାବାଟଙ୍କଠାରୁ ଆଶୀର୍ବାଦ ତ' ମିଳୁଛି ତଥାପି ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ନିଜର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାର ଅଛି ଯେ ମୁଁ ଚିରଞ୍ଜିବୀ କିପରି ହେବି । ବାବାଟଙ୍କୁ ସ୍ଥାପନ କରି କରି ତୁମେ ଚିରଞ୍ଜିବୀ ହେଉଛ । ବାବା ଏହି ଆଶୀର୍ବାଦ ଦେଉଛନ୍ତି । ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ମଧୁସ୍ତ କହୁଛନ୍ତି ଆୟୁଷ୍ମାନ ଭବ, ବାବା ବି କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ ସଦା ବଞ୍ଚି ରହ । ତୁମକୁ ଅଧା କଲ୍ପ ପରମ୍ପରା କେବେ କାଳ ଖାଇବ ନାହିଁ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ମରିବାର ନାମ ରହିବ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ମନୁଷ୍ୟ ତ ମରିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି ନା । ତୁମେ ତ' ମରିବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ବାବାଟଙ୍କୁ ସ୍ଥାପନ କରି କରି ଆମେ ଏହି ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରି ନିଜ ଶିବବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଚାଲିଯିବୁ, ତା'ପରେ ସ୍ୱର୍ଗବାସୀ ହେବୁ ।

ଏବେ ତୁମେ ମୋଷ୍ଟ ବିଲବେଡ୍ ବାବାଟଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହୋଇଛ ତେଣୁ ତୁମକୁ ବି ବାବାଟଙ୍କ ପରି ବହୁତ ବହୁତ ମିତ୍ର ବହୁତ ପ୍ରିୟା (ସନ୍ଦେହୀ) ହେବାର ଅଛି । ବାବା ପତ୍ରରେ ମଧୁସ୍ତ ଲେଖୁଛନ୍ତି ମିତ୍ର ମିତ୍ର ଲାଭଲା ସିକିଲିଆ ପିଲାମାନେ ବାବା ବହୁତ ମିତ୍ର ଅଟନ୍ତି ନା । ବାସ୍ତବରେ ଅନୁଭବ କରୁଛ ଯେ ବାବା କେତେ ମିତ୍ର, କେତେ ପ୍ରିୟା ଅଟନ୍ତି । ଆମକୁ ବି ଏହିପରି କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ଏକଥା ମଧୁସ୍ତ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମେ କେତେ ମିତ୍ର, କେତେ ପ୍ରିୟା ଥିଲୁ । ଆମେ ହିଁ ପୂର୍ବରୁ ପୁଣି ପୁନର୍ବାର ହୋଇ ନିଜକୁ ପୂଜା କଲୁ । ଏହା ବି ବହୁତ ଆଗ୍ରହପୂର୍ଣ୍ଣ ବୁଝିବାର କଥା ।

ତୁମେ ସନ୍ତାନମାନେ ଜାଣିଛ ଅଧାକଲ୍ପ ପାଇଁ ଆମର ସବୁ ଦୁଃଖ ଦୂର କଲାବାଲା ବାବା ଏବେ ଆସିଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ହର-ହର ମହାଦେବ । ଏବେ ସେହି ମହାଦେବ ତ ନାହାନ୍ତି । ଦୁଃଖ ତ ବାବା ହିଁ ହରଣ କରିବେ । ଦୁଃଖ ହରଣ କରି ସୁଖ ଦେଲା ବାଲା ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ଅଧାକଲ୍ପ ତୁମେ ବହୁତ ଦୁଃଖ ଦେଖିଛ । ୫ ବିକାରର ରୋଗ ବହୁତ

ବଢ଼ିଯାଇଛି, ଏହି ବେମାରୀ ବହୁତ ଦୁଃଖୀ କରିଦେଇଛି, ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ, ଏହି ଯେଉଁ କରମର ଖାତା ରହିଛି, ତାକୁ ଏବେ ଠିକ୍ କର । ବ୍ୟାପାରୀମାନେ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ୧୨ ମାସର ଖାତା ରଖିଥା'ନ୍ତି ନା ।

ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ, ସାରା ସୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖ ବରତ୍ତମାନ କେତେ ଆବରନ୍ଦନା ରହିଛି, ଏହା ହେଉଛି ହିଁ ନର୍କ । ତେଣୁ ବାବାଜୀଙ୍କୁ ଆସିବାକୁ ପଡୁଛି ନର୍କକୁ ସ୍ଵାକ୍ଷର କରିବା ପାଇଁ । ବାବା ବହୁତ ଉଚ୍ଚାର ଅର୍ଥାତ୍ ସନ୍ଦେହରେ ଆସୁଛନ୍ତି, ସେ ଜାଣିଛନ୍ତି ମୋତେ ପିଲାମାନଙ୍କର ସେବାରେ ଆସିବାର ଅଛି । ମୁଁ କଲ୍ପ-କଲ୍ପ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କ ସେବାରେ ଉପସ୍ଥିତ ହେଉଛି । ଯେତେବେଳେ ନିଜେ ଆସୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ ବୁଝୁଛନ୍ତି ଯେ ବାବା ଆମମାନଙ୍କ ସେବାରେ ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ବସି ବସି ସମସ୍ତଙ୍କର ସେବା ହୋଇଯାଉଛି । ସାରା ସୃଷ୍ଟିର କଲ୍‌ସ୍ଟାଣକାରୀ ଦାତା ତ ଏକ ଅଟନ୍ତି ନା । ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ସାରା ଦୁନିଆର ଯେଉଁ ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ବି ଅଛନ୍ତି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମୋତେ ହିଁ ବର୍ଷା ଦେବାକୁ ଆସିବାକୁ ପଡିବ । ବେହଦ ବାବାଜୀଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟି ଦୁନିଆର ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଯାଉଛି । ଯଦିଓ ଏଠାରେ ବସିଛନ୍ତି ପରନ୍ତୁ ଦୃଷ୍ଟି ସାରା ବିଶ୍ଵ ଆଡ଼କୁ ଏବଂ ସାରା ବିଶ୍ଵର ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଉପରେ ରହିଛି, କାହିଁକି ନା ସାରା ବିଶ୍ଵର ନିହାଲ୍ କରିବାର ଅଛି । ଡରାମା ପଲ୍ଲୀ ଅନୁସାରେ କଲ୍ପ ପୂର୍ବ ଭଳି ସାରା ବିଶ୍ଵର ଆତ୍ମାମାନେ ନିହାଲ୍ ହୋଇଯିବେ । ବାବା ସବୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମନେପକାଉଛନ୍ତି, ଦୃଷ୍ଟି ତ' ଯାଉଛି ନା, ସତ୍ତ୍ୱମୟରେ ହିଁ ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କ ସେବାରେ ଉପସ୍ଥିତ ହେଉଛନ୍ତି ତାଙ୍କ ପରି ଅନ୍ୟ କେହି ବି ସେବା କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ତାଙ୍କର ହେଉଛି ବେହଦର ସେବା । ତୁମେ ସନତାନମାନେ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ବାବାଜୀଙ୍କୁ ସେତେବେଳେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କରିପାରିବ ଯେତେବେଳେ ତାଙ୍କ ପରି ସେବା କରିବ । ସେବାଧାରୀଙ୍କୁ ଫଳ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ମିଳିଥାଏ । ପିଲାମାନଙ୍କର ନିଶା ମଧ୍ୟସ୍ଥ ରହୁଛି ଯେ ଆମେ ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ସାରା ବିଶ୍ଵର ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସୁଖ ଦେଉଛୁ ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ, ଜଞ୍ଜନ ରତନରେ ନିଜର ଝୋଲୀ ଖୁବ୍ ଭରପୁର କର । ଯେତେ ଭରିବାର ଅଛି ଭର । ନିଜର ସମସ୍ତ ବରବାଦ କର ନାହିଁ । ବାବାଜୀଙ୍କ ସ୍ଥାବରେ ସମସ୍ତକୁ ସଫଳ କର । ଯିଏ ଭଲ ଭାବରେ ଧାରଣା କରନ୍ତି ସେମାନେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ସେବା ମଧ୍ୟସ୍ଥ ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ କରିପାରିବେ । ସମସ୍ତ ନଷ୍ଟ କରିବେ ନାହିଁ । ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଅନ୍ତରମୁଖୀ ହେବାର ଅଛି । ଅନ୍ତର ଆତ୍ମା ଅଟେ ନା । ଏହା ନିଶ୍ଚୟ କରିବାକୁ ହେବ ଯେ ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ସୋଲ୍ କନ୍ସିଅସ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ରହିବା ହିଁ ପ୍ରକୃତ ଅନ୍ତରମୁଖୀ ହେବା । ଅନ୍ତରମୁଖୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଭିତରେ ଯେଉଁ ଆତ୍ମା ଅଛି, ତାକୁ ସବୁ କିଛି ବାବାଜୀଙ୍କଠାରୁ ହିଁ ଶୁଣିବାର ଅଛି । ବାବା ସନ୍ଦେହରେ ବାରମ୍ବାର ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ମାତା-ପିତା ଓ ଅନ୍ୟ ସବୁ ଭଲ ଭଲ ଅନନ୍ୟ ବଡ଼ ଭାଇ ଭଉଣୀମାନେ ଅଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ କି ଭଲ ସେବା କରୁଛନ୍ତି ତାଙ୍କଠାରୁ ଶିଖ । ଅନ୍ତରରେ ଏହା ନିଶ୍ଚୟ କର ଯେ ଆମକୁ ଫାଲ୍‌ତୁରେ ସମସ୍ତ ନଷ୍ଟ କରିବାର ନାହିଁ, ଶରୀର ନିରବାହ ବି କରିବାର ଅଛି, ନିଜର ରଚନାକୁ ବି ଦେଖିବାର ଅଛି । କେବଳ ମମତା ରଖିବାର ନାହିଁ । ମମତା ରଖିଲେ କ୍ଷତି ହୋଇଯିବ । ଏକ ବାବାଜୀଙ୍କଠାରେ ମମତା ରଖ । ତୁମେ ଏଠାରେ ବାବାଜୀଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଅଛ । ଆତ୍ମା ଓ ପରମାତ୍ମା ସମ୍ମୁଖରେ ଅଛନ୍ତି କାହିଁକି ନା ଏଠାରେ ସ୍ଵୟଂ ବାବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ସେଠାରେ ଆତ୍ମାମାନେ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି ।

ଏହିସବୁ କଥା ତୁମ ସନତାନମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟସ୍ଥରେ ଚିନତନ ମନଥନ ହେବା ଉଚିତ୍ । ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ସାରା ଦିନ ପାଠପଢ଼ା ମନେ ରହିଥାଏ ନା । ତୁମର ବୁଦ୍ଧିରେ ବି ସାରା ପାଠପଢ଼ା ହିଁ ରହିଛି । ଏହା ଆତ୍ମିକ ପାଠପଢ଼ା ଅଟେ । ଭଲ ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀ ସର୍ବଦା ଏକାନ୍ତରେ ଯାଇ ପାଠ ପଢ଼ନ୍ତି । ଛାତ୍ରମାନେ ପରସ୍ପର ସହି ମିଶିଲେ, ପାଠପଢ଼ାର ହିଁ ବାରତ୍ତାଳପ କରିଥା'ନ୍ତି, ଏହି ବେହଦର ପାଠପଢ଼ାରେ ତ ଆହୁରି ଖୁସିରେ ଲାଗିଯିବା ଉଚିତ୍ ।

ତୁମେ ସନତାନମାନେ ଏବେ ବାବାଜୀଙ୍କର ସହଯୋଗୀ ହୋଇଛ । ସ୍ଥାବରେ ରହିବା ହିଁ ସହଯୋଗ କରିବା କାରଣ ସ୍ଥାବର ଯାତ୍ରା ଅର୍ଥାତ୍ ଶାନ୍ତିର ଯାତ୍ରା, ସେଥିପାଇଁ କୁହାଯାଉଛି ପ୍ରତ୍ୟେକେ ନିଜ ଘରକୁ ସ୍ଵାକ୍ଷର କରନ୍ତୁ । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଲଫ୍ (ବାବା) ଓ ବେ (ବର୍ଷା) ଅଛି । ବାବା ଅର୍ଥାତ୍ ଅଲଫ୍‌ଙ୍କୁ ସ୍ଥାବ କଲେ ବାଦଶାହି ମିଳିବ । ଆଉ କିଛି କରିବାର ନାହିଁ । କେବଳ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେକରି ବାବାଜୀଙ୍କୁ ସ୍ଥାବ କର ତେବେ ରାଜତ୍ୱ ତୁମର ।

ତୁମେ ସନ୍ତାନମାନେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏହି ବାର୍ତ୍ତା ଦେଇଚାଲ କି ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ତବ୍ଧ କର, ତେବେ ସ୍ଵର୍ଗର ରାଜତ୍ଵ ମିଳିବ । ଆରୁଛା ।

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲିଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତ-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସମ୍ବୁଦ୍ଧି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କରେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ତବ୍ଧରେ ନିଜ ସମୟ ଆବାଦ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ସଫଳ କରିବା ଉଚିତ୍ । ଏହି ଅମୂଲ୍ୟ ସମୟ କେଉଁଠି ବି ବର୍ବାଦ୍ କର ନାହିଁ । ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ଅନ୍ତରମୁଖୀ ଅର୍ଥାତ୍ ସୋଲ୍ କନ୍ସିଅସ୍ ହୋଇ ରହିବା ଦରକାର ।

(୨) ଏବେ ଆମେ ଦେବତାମାନଙ୍କଠାରୁ ବି ଗ୍ରେଷ୍ଠ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅଟୁ, ଏବେ ବାବାଙ୍କୁ ଦ୍ଵାରା ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନର ଲଟେରୀ ମିଳିଛି, ଜ୍ଞାନୀ ହୋଇଛ ତ ଚେହେରା ସଦା ଖୁସିରେ ହରଷିତ ହୋଇ ରହୁ । ଅନ୍ତର ଖୁସୀରେ ଉଛୁଳି ଉଠୁଥାଅ ।

ବରଦାନ:- ସଂକଳ୍ପର ମହାଦାନ ଦ୍ଵାରା ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଂକଳ୍ପର ସିଦ୍ଧି ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଥିବା ମାଷ୍ଟର ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଭବ ।

ଯେଉଁ ପିଲାମାନେ ମନର ସଂକଳ୍ପ ଦ୍ଵାରା ଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକୁ ଦାନ କରିଥାଆନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ମାଷ୍ଟର ସର୍ବଶକ୍ତିମାନର ବରଦାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ । କାହିଁକିନା ମନର ସଂକଳ୍ପ ଦ୍ଵାରା ଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକର ଦାନ କରିବା ଦ୍ଵାରା ସଂକଳ୍ପରେ ଏତେ ମାତ୍ରାରେ ଶକ୍ତି ଜମା ହୋଇଯାଏ, ଯାହାକି ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଂକଳ୍ପରେ ସିଦ୍ଧି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ । ସେମାନେ ନିଜର ସଂକଳ୍ପକୁ ଯେଉଁଠାରେ ଇଚ୍ଛା ସେଠାରେ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡ ଭିତରେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ କରିପାରିବେ, କାରଣ ସଂକଳ୍ପଗୁଡ଼ିକ ସେମାନଙ୍କର ଅଧୀନରେ ରହିଥାଆନ୍ତି । ସେମାନେ ନିଜର ସଂକଳ୍ପଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ବିଜୟୀ ହୋଇଥିବା କାରଣରୁ ଚଞ୍ଚଳ ସଂକଳ୍ପ ବାଲାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ଅଟଳ ବା ଶାନ୍ତ କରିଦେଇପାରିବେ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଯଦି ନିରନ୍ତର ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ସଫଳରେ ରହିବ, ତେବେ ସଂଗଦୋଷରୁ ସୁରକ୍ଷିତ ରହିବ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***

ଅବସ୍ଥକ୍ତ ଇଶ୍ଵାର:- ଅପବିତ୍ରତାର ବୀଜକୁ ମଧ୍ୟ ସମାପ୍ତ କରି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ଵର୍ଚ୍ଚ ଅର୍ଥାତ୍ ପବିତ୍ର ହୁଅ ।

କୌଣସି ବି ବିକରମ ବା ବ୍ୟସ୍ତ କରମ ଯଦି ବାରମ୍ବାର ହୋଇଯାଉଛି, ତେବେ ଏହାର କାରଣ ହେଲା ସର୍ବଦା ସର୍ତ୍ତାସାଥୀଙ୍କୁ ନିଜ ସାଥୀରେ ରଖୁନାହିଁ ଅଥବା ସଂଗର ଅନୁଭବ କରୁ ନାହିଁ । ଯେପରି ଶକ୍ତିମାନେ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡର ଦୃଷ୍ଟି ଦ୍ଵାରା ଅସୁରମାନଙ୍କୁ ସଂହାର କରିଥାଆନ୍ତି, ସେହିପରି ଯୁଗଳ ରୂପର ସମ୍ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ଵାରା ନିଜର ଆସୁରୀ ସଂସ୍କାର ବା ଅପବିତ୍ରତାର ସଂକଳ୍ପକୁ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡ ଭିତରେ ସଂହାର କର ।